

HET KIND

Reeds verschenen van Fiona Barton

De weduwe

Fiona Barton

Het kind

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Child*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press, Londen 2017

© Fiona Barton, 2017

© Vertaling uit het Engels: Hilke Makkink, 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: Mark Hesseling

© Omslagfoto: Getty Images International

Foto auteur: © Jenny Lewis

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4824 8

ISBN 978 90 443 4825 5 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor M & D

‘Wanneer waarheid vervangen wordt door stilte, dan wordt die stilte
een leugen.’

Yevgeny Yevtushenko

HOOFDSTUK 1

Dinsdag, 20 maart 2012

Emma

Ik raak het toetsenbord aan en op het scherm verschijnt een foto van Paul. De foto die ik van hem nam tijdens onze huwelijksreis in Rome, liefdevolle ogen die me aankijken boven een tafeltje op het Campo de' Fiori. Ik probeer terug te glimlachen, maar wanneer ik naar voren buig zie ik mezelf weerspiegeld in het beeldscherm en ik verstar. Ik haat het om mezelf zo onverwacht te zien. Soms herken ik mezelf niet eens. Dan denk je dat je weet hoe je eruitziet en sta je plotseling oog in oog met een vreemde. Beangstigend.

Maar vandaag besluit ik het gezicht van die vreemde eens te bestuderen. Het bruine haar, half opgestoken in een slordige knot, onopgemaakt gezicht, schaduwen en lijntjes die als kleine haarscheurtjes richting de ogen kruipen.

Jezus, je ziet er niet uit, zeg ik tegen de vrouw op het scherm. De bewegingen van haar mond betoveren me en ik laat haar nog wat meer zeggen.

Kom op, Emma, ga eens aan het werk, zegt ze. Ik glimlach flauwtjes naar haar en ze glimlacht terug.

Echt normaal is dit niet, vertelt ze me met mijn eigen stem en ik stop.

Gelukkig maar dat Paul me nu niet kan zien, denk ik.

Wanneer Paul die avond thuiskomt is hij moe en enigszins chagrijnig na een dag vol 'achterlijke' studenten en een zoveelste ruzie met zijn faculteitshoofd over het werkrooster.

Misschien heeft het met de leeftijd te maken, maar het lijkt alsof Paul de laatste tijd steeds meer moeite heeft met de uitdagingen die zijn werk met zich meebrengt. Volgens mij begint hij een beetje aan zichzelf te twijfelen, voelt hij zich steeds meer bedreigd in zijn positie. Universitaire faculteiten zijn eigenlijk net groepen leeuwen. Allemaal zelfingenomen en vrouwtjesnagende mannetjes, die zich wanhopig proberen vast te klampen aan hun superioriteit.

Ik zeg de dingen waarvan ik weet dat hij ze wil horen en maak een gin-tonic voor hem klaar.

Wanneer ik zijn aktetas van de bank op de grond zet, zie ik dat er een exemplaar van de *Evening Standard* in zit. Waarschijnlijk gekocht op het metrostation.

Terwijl Paul onder de douche alle zorgen van de dag van zich afspoelt, lees ik de krant door en dan valt mijn oog op het stukje over de baby.

BABYLICHAAMPJE GEVONDEN staat er. Met daaronder enkele regels over de vondst van een babyskelet op een bouwterrein in Woolwich en het politieonderzoek. Ik lees het artikeltje een paar keer opnieuw, maar de woorden lijken niet echt tot me door te dringen, alsof ze in een vreemde taal geschreven zijn.

Toch realiseer ik me wel wat er staat en ik voel hoe ik bevangen word door een allesoverheersende angst die me de adem beneemt.

Ik zit er nog steeds wanneer Paul naar beneden komt, nog helemaal rozig van het warme water en zijn haren nat, roepend dat er iets staat aan te branden.

De karbonaadjes zijn zwart. Verkoold. Ik gooi ze in de vuilnisbak en open het raam, zodat de rook weg kan. Dan pak ik een pizza uit de vriezer en leg die in de magnetron, terwijl Paul rustig aan tafel gaat zitten.

'We zouden eigenlijk een rookalarm moeten installeren,' zegt hij,

in plaats van dat hij me uitscheldt omdat ik er bijna voor gezorgd had dat het huis afgebrand was. 'Je vergeet zo makkelijk de wereld om je heen wanneer je iets zit te lezen.' Wat is hij toch een lieverd. Ik verdien hem niet.

Terwijl ik voor de magnetron sta toe te kijken hoe de pizza ronddraait en langzaam begint te bubbelen, vraag ik me voor de zoveelste keer af of hij me zal verlaten. Iets wat hij eigenlijk jaren geleden al had moeten doen. Ik zou het tenminste wel gedaan hebben, had ik in zijn schoenen gestaan. Elke dag opnieuw dat gedoe met mij, met mijn zorgen. Maar vooralsnog lijkt niets erop te wijzen dat hij van plan is zijn koffers te pakken. In plaats daarvan wijkt hij geen moment van mijn zijde, als een bezorgde ouder die me probeert te beschermen. Hij kalmeert me wanneer ik weer eens dreig te flippen, verzint redenen om vrolijk te zijn, neemt me in zijn armen wanneer ik moet huilen, en vertelt me dat ik een briljante, grappige, geweldige vrouw ben.

De ziekte maakt dat je zo doet, zegt hij. Dit ben jij niet.

Maar ik ben dit wel. Hij kent me gewoon niet echt. Daar heb ik wel voor gezorgd. En hij respecteert mijn privacy wanneer ik vragen over mijn verleden ontwijk. 'Je hoeft het me niet te vertellen,' zegt hij. 'Ik hou van je zoals je bent.'

Sint Paul – zo noem ik hem wanneer hij net doet alsof ik hem niet tot last ben, maar meestal wuift hij dat weg.

'Verre van,' zegt hij.

Goed, geen heilige dus. Maar wie is dat wel? Bovendien zijn zijn zonden ook de mijne. Hoe zeggen oudere stellen dat ook alweer? Wat van jou is, is van mij. Maar mijn zonden... nou ja, die zijn alleen van mij.

'Eet jij niets, Em?' vraagt hij, wanneer ik zijn bord voor hem op tafel zet.

'Ik heb laat geluncht, omdat ik zo druk was met werk. Ik heb nu nog geen honger. Misschien dat ik later nog wat eet,' lieg ik. Ik weet dat ik het niet binnen zou houden wanneer ik nu wat in mijn mond zou stoppen.

Ik schenk hem mijn stralendste glimlach – de glimlach die ik ook gebruik voor foto's. 'Niets aan de hand, Paul. Eet nou maar lekker.'

Aan mijn kant van de tafel geniet ik van een glas wijn en doe alsof ik luister naar zijn belevenissen van die dag. Hier en daar verheft hij zijn stem, om vervolgens weer even te zwijgen wanneer hij kauwt op het smerige eten dat ik hem voorgezet heb, waarna hij weer verdergaat.

Af en toe knik ik, zonder iets te horen. Ik vraag me af of Jude het artikel gelezen heeft.

HOOFDSTUK 2

Dinsdag, 20 maart 2012

Kate

Kate Waters verveelde zich. Dat was een woord dat ze normaal gesproken niet met haar werk associeerde, maar vandaag zat ze opgesloten op kantoor onder de neus van haar baas, met niets anders te doen dan stukken herschrijven.

‘Haal dit eens even door je gouden typemachine,’ had haar redacteur Terry geroepen, terwijl hij met het slecht geschreven verhaal van iemand anders naar haar wapperde. ‘En strooi er wat van je toverstof overheen.’

En dus deed ze dat maar.

‘Het lijkt hier wel een goedkope-onderbroekenfabriek,’ klaagde ze tegen de Misdadman die tegenover haar zat. ‘Elke dag opnieuw dezelfde oude troep produceren, met hier en daar wat franje. Waar ben jij momenteel mee bezig?’

Gordon Willis, die door de redacteur altijd met zijn functienaam aangesproken werd – ‘Zet de Misdadman op dit verhaal...’ – keek op van een krant en haalde zijn schouders op. ‘Vanmiddag ga ik naar het gerechtsgebouw, even babbelen met de inspecteur in die kruisboogmoordzaak. Tot nu toe nog niet echt wat bereikt, maar ik hoop op een gesprekje met de zus van het slachtoffer na afloop. Het heeft er namelijk alles van weg dat zij iets met de moordenaar had. Stel je die kop eens voor: DE ECHTGENOTE, DE ZUS EN DE MOORDE-

NAAR VAN WIE ZE ALLEBEI HIELDEN.’ Hij grijsde bij de gedachte. ‘Waarom? Waar ben jij mee bezig?’

‘Niets. Redigeren van een verhaal van een van die online slaven.’ Kate wees op een jong grietje aan de andere kant van de ruimte, dat verwoed achter haar bureau zat te typen. ‘Rechtstreeks uit de schoolbanken.’

Ze realiseerde zich hoe verbitterd – en oud – ze klonk en hield verder haar mond. De tsunami van online nieuws had haar en de haren ergens heel ver weg laten aanspoelen. De verslaggevers die ooit helemaal vooraan gezeten hadden – het erepodium bij de krant – bevonden zich nu ergens aan de rand van de redactieruimte, steeds verder richting de uitgang geduwd door de groeiende schare online-werkers, die vierentwintig uur per dag schreven om de hongerige muil van de nieuwsmedia te vullen.

Nieuwe media waren allang niet nieuw meer, had de redacteur zijn personeel tijdens de kerstborrel verzekerd. Het was inmiddels de norm. Het was de toekomst. En Kate wist dat ze eens moest ophouden met erover te zeuren.

Niet makkelijk, zei ze tegen zichzelf, wanneer de meest gelezen verhalen op de gelikte website van de krant over Madonna’s aderinge handen of een aangekomen soapsterretje gingen. ‘Hekel aan Be-roemdheden’ aangekleed als nieuws. Een verschrikking.

‘Maar dat kan wachten,’ zei ze hardop. ‘Ik zal eens even koffie voor ons halen.’

Ook iets wat er niet meer was: het OV – het Overleg Vluggertje. Ooit een welkom tijdverdrijf voor de beste journalisten in een van de buurtpubs, terwijl de leidinggevendenden zich in hun ochtendvergadering bevonden. Na het OV waren er, terug op kantoor, traditiegetrouw geagiteerde, beschonken ruzies met de nieuwsredacteur. Volgens de overlevering was het een keer geëindigd met een verslaggever, te dronken om nog te staan, die zijn baas in de enkel gebeten had en een ander die een typemachine door het raam naar buiten gegooid had.

Tegenwoordig had de redactieruimte, inmiddels gevestigd boven een winkelcentrum, hermetisch afgesloten ramen van dubbel glas en was alcohol ten strengste verboden. Koffie was de nieuwe drug.

‘Wat wil je hebben?’ vroeg Kate.

‘Een dubbele macchiato met hazelnootsiroop alsjeblieft,’ zei Gordon. ‘Of een bruin drabje. Net wat er eerder komt.’

Kate nam de lift naar beneden, waar ze de eerste editie van de *Evening Standard* van de receptiebalie in de marmeren lobby meepikte. Terwijl ze stond te wachten tot de barista klaar was met zijn stoomapparaatje, bladerde ze achteloos door de krant, op zoek naar bijdragen van bevriende collega’s.

De krant stond vol met de voorbereidingen van de Olympische Spelen in Londen en bijna had ze de paragraaf onder aan de pagina met kort nieuws over het hoofd gezien.

Onder de kop **BABYLICHAAMPJE GEVONDEN** werd in twee zinnen uit de doeken gedaan hoe het skelet van een baby ontdekt was op een bouwterrein in Woolwich, niet eens zo heel ver van Kate’s huis in Oost-Londen. De politie deed onderzoek. Geen verdere details. Automatisch scheurde ze het artikeltje uit voor later. De bodem van haar handtas lag inmiddels bezaaid met verkreukelde stukjes krant. ‘Het lijkt wel een vogelkooi,’ had haar oudste zoon, Jake, en keer grappend gezegd over al die vodjes papier die wachtten om weer tot leven gebracht te worden. Soms complete verhalen die verder uitgezocht moesten worden of, vaker, enkel een zinnetje of citaat dat bij haar de vraag opriep: wat voor verhaal zit hierachter?

Kate herlas de dertig woorden nog eens en dacht aan de persoon die miste in dit verhaal. De moeder. Terwijl ze met de twee koffiebekers terugliep, liep ze in gedachten haar vragen na: Wie is deze baby? Hoe is het kindje gestorven? Wie begraaft zo’n baby?

‘Arm kind,’ zei ze hardop. Plotseling was haar hoofd gevuld met haar eigen baby’s – Jake en Freddie, twee jaar na elkaar geboren, binnen de familie simpelweg ‘de jongens’ genoemd – als mollige peuters, schooljongens in voetbaltenue, humeurige tieners en in-

middels volwassenen. *Nou ja, bijna dan.* Ze glimlachte. Kate kon zich nog heel goed het moment herinneren waarop ze hen allebei voor het eerst gezien had: rode, glibberige lichaampjes; gerimpelde huid, die veel te ruim leek te zitten; knipperende oogjes die vanaf haar borst naar haar opkeken, en het gevoel dat ze deze gezichtenjes altijd al gekend had. *Hoe kan iemand nu een baby vermoorden?*

Teruggekomen in de redactieruimte zette ze de bekers neer en liep naar het kantoor.

‘Vind je het goed als ik hier eens induik?’ vroeg ze aan Terry, die net iets zinnigs probeerde te maken van een stuk over buitenlandse koningshuizen. Ze hield het knipsel voor zijn neus. Hij keek niet op en dus ging ze ervan uit dat hij het goed vond.

Als eerste belde ze naar de persafdeling van Scotland Yard. Toen ze begon in de journalistiek, als een stagiaire bij een lokaal krantje in East Anglia, bracht ze elke dag een bezoekje aan het plaatselijke politiebureau, waar ze leunend over de receptiebalie een blik in het logboek wierp, terwijl de sergeant haar probeerde te versieren. Maar wanneer ze tegenwoordig contact opnam met de politie, kreeg ze zelden nog iemand van vlees en bloed te spreken. En was dit wel het geval, dan stelde het meestal weinig voor.

‘Hebt u het bandje beluisterd?’ was meestal de vraag van de persvoorlichter, in de wetenschap dat ze dat niet gedaan had, waarna ze heel snel terug verwezen werd naar een blikkiger opgenomen bericht met de opsomming van elke gestolen grasmaaier en elke knokpartij in de omgeving.

Maar dit keer had ze geluk. Niet alleen kreeg ze zowaar iemand aan de telefoon, ze bleek de persoon ook nog te kennen. De stem aan de andere kant van de lijn behoorde toe aan iemand met wie ze tijdens haar eerste baantje bij een landelijke krant samengewerkt had. Iemand die zich inmiddels bekeerd had tot de veiligere, in de ogen van sommigen gezondere, wereld van de Public Relations.

‘Hallo, Kate. Hoe gaat het met je? Dat is lang...’

Het was duidelijk dat Colin Stubbs wel zin had in een babbeltje. Als verslaggever had hij het niet slecht gedaan, maar zijn vrouw, Sue, had een beetje genoeg gekregen van zijn onregelmatige leventje en uiteindelijk had hij aan het kortste eind getrokken thuis. Maar hij bleek hongerig naar details uit de wereld die hij achter zich gelaten had en was nieuwsgierig naar de roddels over andere verslaggevers, hoewel hij benadrukte dat weggaan bij de krant een van de beste dingen geweest was die hij ooit gedaan had.

‘Da’s mooi. Je boft maar,’ zei Kate, die haar best deed om oprecht blij te klinken. ‘Ikzelf ploeter nog steeds bij de *Post*. Luister, Colin, ik las iets in de *Standard* over een babylichaampje dat gevonden was in Woolwich. Enig idee hoelang dat daar al lag?’

‘O, dat. Wacht even. Ik zoek de gegevens er even bij op de computer... Hier heb ik het. Veel staat er niet en wat er staat is best akelig. Een bouwvakker die bezig was met het ruimen van een sloofterrein ontdekte het kleine skeletje onder een oude plantenbak, die hij wilde verplaatsen. Pasgeboren, zeggen ze. Er wordt nog forensisch onderzoek gedaan, maar hier staat dat het lichaampje er waarschijnlijk al een tijdje lag – dat het misschien zelfs al wel uit de oudheid stamt. Het terrein ligt aan een weg in de studentenwijk, richting Greenwich, geloof ik. Woon jij daar niet ook ergens?’

‘Aan de andere kant van de rivier en iets meer oostwaarts, om precies te zijn. Hackney. Waar we nog steeds wachten op de gentrificatie. Wat heb je nog meer voor me? Kunnen ze al iets zeggen over de identiteit?’

‘Nee, bij pasgeborenen is het lastig om het DNA vast te stellen, staat hier. Vooral als ze al zo veel jaar onder de grond liggen. En die buurt is een wirwar van huurflats en studio’s, waarbij de huurders elkaar in recordtempo afwisselen. De leidinggevende agent heeft er weinig vertrouwen in. Bovendien hebben we onze handen al behoorlijk vol aan die Olympische toestand...’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Kate. ‘De beveiliging moet een nachtmerrie zijn. Ik hoorde dat jullie zelfs agenten van andere korpsen laten

komen omdat jullie het anders niet redden. En dit baby-verhaal klinkt als een naald-in-een-hooiberg-klusje. Maar bedankt, Colin. Goed om je weer eens te spreken. Doe de groeten aan Sue. Laat je het weten als je nog iets nieuws hoort?’

Met een glimlach legde ze haar telefoon neer. Kate Waters was gek op naald-in-een-hooiberg-klusjes. De glinstering van iets in het duister. Iets waar ze helemaal voor kon gaan. Iets om haar tanden in te zetten. Iets om haar kantoor voor uit te komen.

Ze trok haar jas aan en begon aan de lange wandeling naar de lift. Ver kwam ze niet.

‘Kate, ben jij ergens naartoe onderweg?’ riep Terry. ‘Kun je misschien, voordat je gaat, nog iets van dit stuk over het Noorse koningshuis maken? Ik kan het niet aanzien.’

HOOFDSTUK 3

Dinsdag, 20 maart 2012

Angela

Ze wist dat ze zou gaan huilen. Ze voelde de tranen prikken, haar keel samenknijpen waardoor ze niet meer kon praten, en ging even op het bed zitten. Op dit moment wilde Angela alleen zijn. Jarenlang had ze geprobeerd ertegen te vechten – normaal gesproken huilde ze nooit. Ze was niet zo sentimenteel. Daarvoor hadden haar jaren als verpleegster en echtgenote van een beroepsmilitair wel gezorgd.

Maar 20 maart was daarop elk jaar de uitzondering. Dat was Alice' verjaardag en dan huilde ze. Een momentje voor haar alleen. Ze peinsde er niet over om het in het bijzijn van iemand anders te doen, zoals die mensen die voor de camera huilden. Ze kon zich niet voorstellen hoe het moest zijn om aan zo'n programma mee te doen. En die televisiemensen bleven ook maar door filmen, alsof het een vorm van entertainment was.

'Ze zouden de camera uit moeten zetten,' had ze tegen Nick gezegd, maar die had slechts even gegromd en verder gekeken.

Het gaf haar een ongemakkelijk gevoel, maar blijkbaar vonden veel mensen het geweldig. Hetzelfde soort mensen dat graag in het nieuws wilde komen.

Maar goed, ze ging ervan uit dat toch niemand zou begrijpen waarom ze nog steeds moest huilen, zoveel jaar later. Decennia later zelfs. Waarschijnlijk zouden ze zeggen dat ze de baby toch maar

amper gekend had. Haar maar vierentwintig uur bij zich gehad had.

Maar ze was een deel van mij. Mijn vlees en bloed, zei ze tegen de scep sis in haar hoofd. Ik heb geprobeerd haar te vergeten, maar...

In de dagen voorafgaand aan de verjaardag van de baby voelde ze de spanning al toenemen, kreeg ze flashbacks naar de stilte – die huiveringwekkende stilte in die lege kamer.

Op de dag zelf werd ze meestal wakker met hoofdpijn, waarna ze ontbijt klaarmaakte en probeerde zo normaal mogelijk te doen, totdat ze alleen was. Dit jaar sprak ze in de keuken met Nick over de dag die voor hen lag. Hij was weer aan het klagen over de bergen papierwerk die hij nog door moest worstelen en over een van zijn nieuwe collega's, die zich telkens ziekmeldde.

Eigenlijk zou hij met pensioen moeten. Hij is tenslotte al bijna vijftien zestig. Maar hij kan de zaak niet loslaten. Blijkbaar hebben we allebei moeite met dingen loslaten. Hij zegt dat hij een doel nodig heeft in zijn leven, een dagelijkse routine. En volgens mij heeft hij echt geen idee welke dag het vandaag is.

Terwijl hij er vroeger wel aan dacht – in het begin. Logisch. Iedereen was er toen mee bezig.

De mensen op straat vroegen naar hun baby. Mensen die ze niet eens kenden kwamen naar hen toe, knepen even in hun handen en keken hen bedroefd aan. Maar dat was toen. Nick was slecht met data – opzettelijk, vermoedde Angela. Hij onthield nog niet eens de verjaardagen van hun andere kinderen, laat staan die van Alice. En zij was gestopt met hem eraan helpen herinneren. Ze kon niet meer tegen die flits van paniek in zijn ogen wanneer hij noodgedwongen weer teruggedacht aan die dag. Het was beter dat ze het zich in haar eentje herinnerde.

Nick gaf haar een kus op haar kruin en vertrok naar zijn werk. En nadat de deur achter hem dichtgevallen was, nam Angela plaats op de bank en liet de tranen de vrije loop.

Ze had geprobeerd zichzelf aan te leren om de herinneringen weg te stoppen. In het begin had ze weinig begeleiding gehad. Alleen de huisarts – die arme, oude dokter Earnley – die haar even op haar schouder of knie klopte met de woorden: ‘Je komt er wel weer overheen, lief kind.’

Later waren er de praatgroepen, maar ze had het te vermoeiend gevonden om naar haar eigen en andermans ellende te moeten luisteren. Ze had het gevoel dat ze enkel om de pijn heen draaiden en er af en toe in porden, waardoor hij oplaaide en ze weer even samen konden huilen. De groep was ontgaan toen ze vertelde dat ze tot de conclusie gekomen was dat het haar niet hielp te weten dat andere mensen ook pijn hadden. Dat het niets afdeed aan haar eigen verdriet en er juist alleen maar extra lagen aan toevoegde, leek het wel. Ze had zich schuldig gevoeld omdat ze, toen ze nog als verpleegster werkte, na het overlijden van een patiënt de rouwende familie zelf ook altijd een foldertje over verlies in de handen gedrukt had.

Hopelijk hadden zij er meer aan dan ikzelf, dacht ze terwijl ze opstond van de bank. Het heeft geen zin om verbitterd te raken. Iedereen deed wat hij kon.

In de keuken vulde ze de wasbak met water en begon met het schoonmaken van de groenten voor de ovenschotel. Het koude water verdoofde haar handen, waardoor het lastig werd om het mes nog goed vast te houden. Automatisch ging ze verder met het schrapen van de wortels.

Ondertussen probeerde ze zich voor te stellen hoe Alice er nu uit zou hebben gezien, maar het was te moeilijk. Ze had slechts één foto van haar. Van Alice en haar samen. Genomen door Nick met zijn kleine Instamatic, maar helaas onscherp. Te snel genomen. Angela zocht steun bij het aanrecht, alsof deze lichamelijke inspanning haar kon helpen het gezichtje van haar verloren baby'tje te zien. Het had geen zin.

Van de foto wist ze dat Alice donkere haartjes had, net zoals haar broer Patrick, maar Angela had veel bloed verloren tijdens

de bevalling en was nog suf van de Pethidine geweest toen ze de baby in haar armen gelegd hadden. Na afloop had ze het aan Nick gevraagd – nadat Alice al weg was – maar hij had haar ook niet veel meer kunnen vertellen. Hij had het kindje niet bestudeerd zoals Alice gedaan zou hebben, had niet elk detail in zich opgenomen. Hij zei dat ze prachtig was, maar meer ook niet.

Maar Angela had niet het gevoel dat Alice op Patrick leek. Hij was een grote baby geweest en Alice maar zo klein. Amper vijf pond. Toch had ze zich later op Patricks babyfoto's gestort, en op de foto's die ze gemaakt hadden toen hun tweede dochter, Louise, tien jaar later geboren werd. 'Ons verrassingskindje, noem ik haar,' zei Angela tegen anderen, terwijl ze zichzelf dwong om Alice erin terug te zien. Maar ze vond haar niet. Louise was blond, die leek meer op Nick.

Angela voelde de vertrouwde, doffe pijn van rouw rond haar ribben en in haar borstkas en probeerde aan leuke dingen te denken, zoals de zelfhulpboeken haar geleerd hadden. Ze dacht aan Louise en aan Patrick.

'Gelukkig heb ik hen nog,' zei ze tegen de wortelpuntjes die nu in het vieze water dobberden. Ze vroeg zich af of Lou die avond nog zou bellen wanneer ze thuiskwam van haar werk. Haar jongste kende het verhaal – natuurlijk kende ze dat – maar had het er nooit over.

En ze haat het als ik huil, zei Angela tegen zichzelf, terwijl ze met een stuk keukenpapier haar ogen afveegde. *Allemaal haten ze dat. Het liefst doen ze alsof er niets aan de hand is. En dat snap ik ook wel. Ik moet er ook mee ophouden. Moet Alice wegstoppen.*

'Gefeliciteerd, lief meisje van me,' mompelde ze zacht.

HOOFDSTUK 4

Woensdag, 21 maart 2012

Emma

De baby heeft me het grootste deel van de nacht wakker gehouden. Ik scheurde het berichtje uit de krant en wilde het al in de vuilnisbak gooien, maar propte het ten slotte toch in de zak van mijn vest. Geen idee waarom. Ik besloot er verder niets mee te doen en hoopte maar dat het vanzelf weg zou gaan.

Een klein stemmetje in mijn hoofd fluisterde: *Niet zoals de vorige keer, dus.*

En vandaag is de baby er nog steeds. Hardnekkig. Roepend om erkenning.

Paul dommelt nog een beetje, is bijna wakker en begint met zijn benen te bewegen, alsof hij wil testen of ze er nog zijn. Ik wacht totdat zijn ogen opengaan.

Ik zie ertegen op. Zie op tegen de teleurstelling en vermoeidheid die ik in zijn blik zal zien wanneer hij zich realiseert dat mijn slechte periode weer aangebroken is.

Zo noemden we het altijd, zodat het klonk alsof ik er niets aan kon doen. De laatste keer is alweer zo lang geleden dat hij waarschijnlijk dacht dat het voorbij was. Hij zal zijn best doen om het niet te laten merken wanneer hij me ziet, maar ik moet zijn zorgen ook nog eens meetorsen. Soms heb ik het gevoel dat ik bezwijk onder al het gewicht.

Mensen zeggen dat je er alleen maar sterker van wordt. Van zo'n vreselijke ervaring. Mijn moeder Jude zei het ook altijd. Maar het is niet waar. Het breekt je botten, laat alles verbrijzeld achter, bijeengehouden met smerige pleisters en vergeeld plakband. Scheurend in de vouwlijntjes. Breekbaar en telkens dreigend uiteen te vallen. Soms zou je bijna liever willen dat je eraan onderdoor gegaan was.

Paul wordt wakker en haalt zwijgend mijn pillen en een glaasje water uit de badkamer. Dan komt hij op de rand van het bed zitten en strijkt me over mijn haar, terwijl ik de pillen inneem. Hij neuriet zachtjes, alsof alles normaal is.

Alles gaat voorbij, probeer ik te denken, maar *dit gaat nooit voorbij* is helaas wat ik echt denk.

Het probleem is dat een geheim na verloop van tijd een eigen leven gaat leiden. Vroeger verbeeldde ik me nog dat wanneer ik maar niet dacht aan wat er gebeurd was, het vanzelf zou verschrompelen en verdwijnen. Maar dat deed het niet. In plaats daarvan zit het te midden van een groeiende wirwar van leugens en verzinsels, als een vette vlieg in een spinnenweb. Wanneer ik nu iets zou zeggen, zou alles instorten. En dus moet ik blijven zwijgen. Het blijven beschermen. Het geheim, bedoel ik. Wat ik al doe zolang ik me kan herinneren. Het geheim bewaren.

Paul praat tegen me aan de ontbijttafel en ik hoor helemaal niet wat hij zegt.

'Sorry, lieverd, wat zei je?' Ik doe mijn best om hem aan te kijken.

'Ik zei dat het wc-papier bijna op is.'

Ik kan me niet concentreren. Iets met papier. O God, heeft hij het gelezen?

'Wat?' vraag ik, iets te luid.

'Wc-papier, Emma,' zegt hij kalm. 'Ik wilde je er alleen even aan herinneren.'

'Oké, oké. Prima, komt in orde. Maak jij je nu maar klaar voor je werk, terwijl ik mijn koffie verder opdrink.'

Hij glimlacht naar me, geeft me een kus terwijl hij langs me heen loopt en rommelt een minuut of tien in zijn studeerkamer, terwijl ik mijn ontbijt weggooi en een doekje over de tafel en het aanrecht haal. Ik merk dat ik de laatste tijd meer aan het schoonmaken ben. *Weg met jou, vieze vlek.*

‘Oké,’ zegt hij vanuit de deuropening. ‘Weet je zeker dat het gaat? Je ziet nog steeds wat bleek.’

‘Met mij gaat het prima,’ zeg ik en ik sta op. *Kom op, Paul. Ga nu maar.* ‘Fijne dag, lieverd. Vergeet niet om aardig te doen tegen het faculteitshoofd. Je weet dat dat geen kwaad kan.’ Ik veeg een pluisje van de schouder van zijn overjas.

Hij zucht en pakt zijn tas. ‘Ik zal mijn best doen. Maar ik kan me ook ziekmelden en hier bij jou blijven.’

‘Doe niet zo raar, Paul. Ik zal het rustig aan doen, beloofd.’

‘Oké, maar vanmiddag bel ik je even. Ik hou van je,’ zegt hij.

Ik zwaai hem na vanachter het raam, zoals altijd. Hij sluit het tuinhokje en draait zich om en ik laat me op mijn knieën op het tapijt vallen. Voor het eerst sinds ik het bericht las ben ik alleen en al die tijd doen of er niets aan de hand was heeft me uitgeput. De krantenkop is als een soort neonreclame, overal waar ik kijk. Alles wat ik nodig heb zijn vijf minuutjes om weer een beetje tot rust te komen. Dan begin ik te huilen. Ik huil met lange uithalen. Onbeheerst. Niet op z’n Engels, waarbij je ertegen vecht en het probeert weg te slikken. Nee, ik huil totdat er niets meer over is en ik heel stil op de vloer zit.

Wanneer de telefoon gaat, realiseer ik me dat er al een uur voorbij is, en mijn benen zijn verkrampd en slapen wanneer ik mezelf overeind probeer te trekken. Waarschijnlijk ben ik in slaap gevallen. Ik geniet van het beeld dat dat bij me oproept, liggend in een boot die langzaam door de stroming meegenomen wordt. Als Ophelia in het schilderij. Maar zij was gek, of dood. *Hou daarmee op. Neem de telefoon op.*

‘Hallo, Emma, met Lynda. Ben je druk? Heb je tijd voor koffie?’

Eigenlijk wil ik nee zeggen tegen die vreselijke Lynda, maar in plaats daarvan komt er een ‘Ja, hoor’ uit mijn mond. De ingebakken beleefdheid heeft weer eens gewonnen.

‘Gezellig. Ik ben er over tien minuten.’

‘Ik zet het water vast op,’ hoor ik mezelf zeggen, alsof ik in een toneelstuk zit.

Ik wrijf over mijn knieën om er weer wat gevoel in te krijgen en haal een haarborstel uit mijn tas. Zorgen dat ik er een beetje fatsoenlijk uitzie, anders komt ze erachter.

Lynda’s man geeft college aan dezelfde universiteit als Paul – andere faculteiten, maar onze twee mannen nemen ’s ochtends vaak dezelfde trein. Wat Lynda en mij blijkbaar tot bondgenoten maakt.

Maar ik mag haar niet. Ze heeft van die tanden die wat naar achteren staan, als bij een haai, en is nogal opdringerig. Zij en de andere vvda – Vrouwen van de Academici, zoals ik hen noem sinds ik er zelf ook bij hoor – roddelen over mij. Dat weet ik. Maar ik kan er niets tegen doen. Negeren. Rustig blijven en doorgaan.

Lynda stapt meteen naar binnen zodra ik de deur opendoe. Wat een energie. Waarschijnlijk heeft ze goed nieuws over Derek. Het liefst zou ik haar direct weer zien vertrekken.

‘Je ziet er moe uit, Emma. Niet goed geslapen?’ vraagt ze. Blijkbaar is mijn poging nog iets van mezelf te maken vergeefs geweest. Meteen neemt ze het koffiezetproces over, waardoor ik er een beetje nutteloos bij sta.

‘Hmmm. Ik heb inderdaad nogal liggen woelen. Piekerend over een lastig stuk in het boek dat ik aan het redigeren ben,’ antwoord ik.

Ik zie de amper verholen ergernis. Ze haat het feit dat ik een baan heb. Ziet het als een persoonlijke belediging wanneer ik er iets over zeg. Lynda werkt niet. ‘Ik heb thuis te veel te doen om ook nog te kunnen werken,’ zegt ze wanneer ik ernaar vraag. Meestal met een gemaakt lachje.

Ze doet haar best mijn opmerking te negeren en onthult haar

eigen nieuwtje. Derek krijgt een nieuwe titel. Waardoor hij nog belangrijker wordt en iets meer gaat verdienen. Ze is opgetogen, een en al zelfvoldaanheid.

‘Het faculteitshoofd wil dat hij meer verantwoordelijkheid krijgt. Vanaf volgend jaar is hij Adjunct-Directeur Studentenwelzijn,’ zegt ze, alsof ze een persbericht voorleest.

‘Studentenwelzijn? Jeetje, dan zal hij het wel druk krijgen met drugs en soa’s,’ zeg ik, genietend van de gedachte aan Derek, de meest pompeuze man ter wereld, die zich bezig moet houden met condoomautomaten.

Ze verstijft bij de verwijzing naar seks en ik probeer mijn plezier over deze kleine overwinning niet te laten zien.

‘Maar heel fijn, Lynda,’ zeg ik. ‘Ik had de melk al klaargezet, daar, op het aanrecht.’

We nemen plaats aan de keukentafel en ik luister naar haar gebabbel over het reilen en zeilen op de faculteit. Ik weet dat ze uiteindelijk weer zal beginnen over Pauls ‘kleine probleempje’ – zijn aanvaringen met het faculteitshoofd – maar ik ga haar zeker niet aanmoedigen. Ik blijf doorgaan over alledaagse dingen – wereldnieuws, treinvertragingen, de prijs van vlees – in de hoop dat het haar uit zal putten. Maar blijkbaar is ze onuitputtelijk.

‘En, kan Paul het al wat beter vinden met het faculteitshoofd?’ vraagt ze, waarbij ze vriendelijk probeert te glimlachen.

‘Ach, dat is een storm in een glas water,’ zeg ik.

‘Echt? Ik hoorde dat dr. Beecham er juist nog een schepje bovenop wilde doen,’ zegt ze.

‘Het gaat helemaal nergens over. Dr. Beecham wil Pauls meest populaire college schrappen, om plaats te maken voor een van zijn eigen colleges. Eerlijk gezegd gedraagt hij zich nogal als een eikel.’

Lynda’s ogen worden groot bij het horen van dit woord. Duidelijk niet een term die zij voor het hoofd van de faculteit zou gebruiken.

‘Nou ja, soms moet je compromissen sluiten,’ zegt ze. ‘Misschien dat het tijd werd voor wat nieuws.’

‘Kan ik me niet voorstellen, Lynda. Wil je nog een koekje?’

Zwijgend werkt ze een paar koekjes weg. Dan is het de beurt aan haar dochter, Joy – ‘Joy, omdat ze ons zoveel vreugde brengt’ – en Joys kinderen. Inmiddels al een handvol, lijkt het. Het valt me op dat Lynda het woord kleinkinderen niet in de mond neemt wanneer ze het over hun onvolkomenheden en kattenkwaad heeft. Blijkbaar zijn ze ‘te onafhankelijk’, iets wat in haar beperkte wereldje een vreselijke zonde is.

‘Laatst zei Josie tegen me dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien,’ zegt ze, duidelijk nog altijd verontwaardigd. ‘Negen jaar en tegen haar oma zeggen dat ze zich met haar eigen zaken moet bemoeien!’

Goed zo, Josie! ‘Arme jij,’ zeg ik zo neutraal mogelijk.

‘Maar goed, dat soort zorgen heb jij natuurlijk niet,’ zegt Lynda. ‘Jij hebt geen kinderen.’

Ik verslik me bijna en kan even niet antwoorden. In plaats daarvan werp ik een blik op mijn horloge en mompel: ‘Sorry, Lynda, het was heel gezellig, maar ik heb een deadline en moet echt weer aan het werk.’

‘Jullie werkende vrouwen ook,’ zegt ze sarcastisch. Ze kijkt teleurgesteld, maar glimlacht schijnheilig, legt haar handen op mijn schouders en geeft me een afscheidskus. Dan doet ze een stap naar achteren en zegt overdreven bezorgd: ‘Misschien kun je beter nog even terug naar bed gaan, Emma.’

Ik wuif haar zogenaamde ongerustheid weg.

‘Feliciteer de nieuwe Adjunct-Directeur Studentenwelzijn maar van ons,’ zeg ik, terwijl ik haar uitlaat. ‘Fijne dag nog,’ voeg ik eraan toe.

Hou op, denk ik. Je klinkt als een winkelbediende die doet alsof ze begaan is met haar klanten.

Ik loop naar boven, naar mijn werkkamer, en ga zitten, de baby uit de krant in mijn hoofd, in mijn schoot en in mijn maag.

HOOFDSTUK 5

Woensdag, 21 maart 2012

Kate

Howard Street aan de rand van Woolwich had er weleens beter bij gelegen. Een hele batterij zware machines, gehuld in grote wolken rook en stof, onttrok de huizen aan het zicht, terwijl ze bezig waren om dit deel van Londen een ‘dorps karakter’ te geven.

Aan het begin van de straat bleef Kate even staan.

Ze concentreerde zich op de huizen die nog bewoond werden. Dat leken er nog maar twee of drie te zijn. Uit het lokale huis-aan-huiskrantje wist ze dat de huizen, na een lange strijd over het bestemmingsplan, onteigend waren. Inmiddels waren ze begonnen met de afbraak, waardoor de straat wat weg had van een geretoucheerde foto uit de Tweede Wereldoorlog. Kate prees zichzelf gelukkig dat haar eigen hoekje van Oost-Londen grotendeels ontsnapt was aan de aandacht van al die projectontwikkelaars met hun plannen om de hoofdstad te herinrichten als een reeks dorpjes, en dat haar tussenwoning er nog gewoon stond.

Samen met Steve had ze het voormalige huurhuis in Hackney begin jaren negentig gekocht, waarmee ze de eerste werkende nieuwkomers in de straat geweest waren. De avond van de verhuizing had buurvrouw Bet bij hen op de stoep gestaan, met een leverovenschotel in een gebloemde glazen schaal, van het soort dat Kate’s oma vroeger ook had. Bet was wat blijven rondhangen in de

keuken, terwijl ze alles eens goed in zich opgenomen had – hun bij elkaar horende waterkoker en broodrooster, de grappige magneetjes op de koelkast – en allerlei nieuwsgierige vragen gesteld had. Maar daarna was er amper nog contact geweest, op een hartelijk ‘Hallo, hoe gaat het?’ na.

Wanneer tijdens lawaaïge barbecues of iets te gezellige etentjes met vrienden in de tuin de flessen ontkurkt werden, voelden ze bijna hoe hun buren naar adem haptten. Maar langzaam waren er, aangetrokken door de betaalbare huizenprijzen, meer mensen zoals zij in de buurt komen wonen en daarna verscheen de eerste glanzend zwarte voordeur met laurierboompje in pot ernaast in de straat. Het boompje werd meteen de tweede avond al gejat, wat het betekende was duidelijk.

Inmiddels waren alleen buurvrouw Bet en een ouder echtpaar aan het eind van de straat nog over, omringd door een toenemende stroom buxusfiguren en hippe vouwgordijnen. De opening onlangs van een Marks and Spencers-supermarkt, op de hoek waar ooit de videotheek gevestigd was, leek het oude volksbuurtje de genadeklap gegeven te hebben.

Gelukkig zijn dit soort toestanden ons nog bespaard gebleven, dacht Kate bij het zien van alle werkzaamheden. De interieurs van de verschillende verdiepingen tellende huizenblokken in deze straat gaapten haar open en bloot aan, als levensgrote poppenhuizen, met naargeestig wapperende gordijnen. Het enige teken van leven was een lamp in een van de keukens aan de voorkant, waarvan het licht door de industriële nevel scheen.

Kate liep naar de voordeur en drukte op de onderste van drie bel-len. De naam die er met balpen naast geschreven stond was Walker.

Een oudere vrouw deed open en wierp haar een nerveuze blik toe.

‘Hallo. Mevrouw Walker?’ zei Kate, meteen weer helemaal in functie. ‘Sorry dat ik u lastigval, maar ik schrijf een artikel voor de *Daily Post* over alle veranderingen hier in de buurt.’ Ze besloot om

niet meteen over de baby te beginnen. Alles op zijn tijd.

De vrouw bekeek haar nog een keer argwanend, waarna ze de deur verder opende.

‘Kom maar even binnen dan. Snel, zodat het stof niet meekomt.’ Ze ging haar voor naar haar woning op de begane grond, duwde een voddige jack russell van de bank en knikte naar Kate dat ze plaats kon nemen.

‘Let maar niet op Shorty. Hij is in de rui,’ zei ze, terwijl ze de haren van het kussen veegde. ‘Welke krant zei u ook alweer?’

‘De *Daily Post*.’

‘O, die koop ik altijd. Grappig.’

Kate ontspande. Een lezer. Ze was binnen.

De twee vrouwen babbelden wat over de werkzaamheden buiten op straat, waarbij ze hun stemmen moesten verheffen toen een vrachtwagen voorbij denderde.

Kate knikte even meelevend en leidde mevrouw Walker toen voorzichtig richting het onderwerp van het ontdekte babygrafje.

‘Ik hoorde dat er een lichaam gevonden is op het bouwterrein,’ zei ze.

De oudere vrouw sloot even haar ogen. ‘Ja, een baby. Vreselijk.’

‘Vreselijk,’ echode Kate, en beide vrouwen schudden even hun hoofd. ‘Die arme man ook die het gevonden heeft. Dat is niet iets waar je zomaar even overheen komt.’

‘Nee,’ beaamde mevrouw Walker.

‘Je vraagt je dan toch af wie de moeder is,’ ging Kate verder. Ze legde haar notitieboekje naast zich neer, om mevrouw Walker duidelijk te maken dat ze ‘gewoon aan het babbelen’ waren.

De vrouw bleek minder oud dan Kate eerst gedacht had. Een jaar of zestig, gokte ze, maar duidelijk door het leven getekend. Ze had iets kermisachtigs over zich: felle kleuren die afleidden van een vermoeid gezicht. Kate zag de rossige gloed van zelf geverfd haar en de make-up die zich ophoopte in de plooiën van haar oogleden.

‘Hebt u ook kinderen?’ vroeg ze.

‘Nee,’ antwoordde mevrouw Walker. ‘Geen kinderen. Alleen Shorty. Wij houden elkaar gezelschap.’

Zwijgend aaide ze haar hondje, dat rilde van genot.

‘Het is een schattig hondje,’ loog Kate. Ze haatte honden. Te vaak was zo’n agressief beest haar op de drempel bijna aangevlogen, blaffend en trekkend aan zijn riem, terwijl de eigenaar het probeerde te kalmeren. En altijd diezelfde opmerking: ‘Niet bang zijn, hij bijt niet.’ Maar de blik in de ogen van die dieren vertelde haar altijd dat dat juist precies was wat ze wel zouden doen, wanneer ze de kans kregen. Ook dit hondje zat haar aan te kijken, maar ze probeerde het te negeren.

‘Maar ja, ze weten niet hoelang dat lichaampje er al lag, niet-waar?’ zei mevrouw Walker. ‘Het zou best al weleens oud kunnen zijn, hoorde ik. We zullen het misschien wel nooit weten.’

‘Hmm,’ zei Kate en ze knikte, haar hoofd een beetje schuin. Niet wat ze wilde horen. ‘Wanneer hoorde u ervan? U woont tenslotte aan de overkant, u ziet waarschijnlijk alles,’ zei ze.

‘Ik ben niet zo’n nieuwsgierig aagje,’ antwoordde mevrouw Walker, haar stem iets luider nu. ‘Ik steek mijn neus niet in dingen die mij niet aangaan.’

‘Natuurlijk niet,’ suste Kate. ‘Maar de politieauto’s en zo moeten moeilijk te missen geweest zijn. Ik weet dat ik precies zou willen weten wat er aan de hand was, wanneer zoiets tegenover mijn huis zou gebeuren.’

Dit stemde de oudere vrouw zichtbaar wat milder. ‘Nou ja, ik zag de politie natuurlijk wel komen en later kwam een van de werklui, John, die de leiding heeft, me vertellen wat ze gevonden hadden. Hij was behoorlijk overstuur. Vreselijk, om zoiets te moeten vinden. Een enorme schok. Toen heb ik maar een kopje thee voor hem gezet.’

‘Dat was heel vriendelijk van u,’ zei Kate. ‘Misschien dat uw vriend John ook wel iets meer weet over wanneer de baby daar begraven is. Misschien dat de politie hem iets verteld heeft?’

‘Geen idee. John heeft het wel gezien – de baby, bedoel ik. Vol-

gens hem waren het niet meer dan wat kleine botjes. Verder niets. Afschuwelijk.'

Mevrouw Walker liep naar de keuken om thee te zetten en Kate pakte haar notitieboekje weer op en noteerde de naam van de man en zijn uitspraak over de kleine botjes.

Twintig minuten en een kop thee met twee suikerklontjes later liep ze richting het kantoortje, een dubbele bouwkeet met een panoramisch uitzicht over alle chaos.

Een gedrongen man in jeans hield haar tegen bij de deur. 'Kan ik u helpen?'

'Hallo. Bent u John? Ik heb net gesproken met mevrouw Walker verderop en zij zei dat ik bij u moest zijn.'

Het gezicht van de ploegbaas verzachtte wat. 'Een heel lieve vrouw. Ooit model of iets dergelijks geweest, weet u. Lang geleden al, uiteraard. Ze komt hier elke dag langs met haar hondje en dan maken we een praatje. Soms neemt ze een stukje cake voor me mee of iets anders lekkers. Ik denk dat ze een beetje eenzaam is, nu bijna iedereen weg is.'

Kate knikte. 'Dat zal best,' zei ze. 'Het is tegenwoordig ook niet makkelijk om oud te zijn en alles om je heen zo te zien veranderen.'

Het gebabbel over koetjes en kalfjes had nu wel lang genoeg geduurd en Kate wilde voorkomen dat de ploegbaas een excuus zou zoeken om ervandoor te gaan.

'Sorry,' zei ze. 'Ik heb mezelf nog helemaal niet voorgesteld. Kate Waters.' Ze stak haar hand uit om die van hem te schudden. Wanneer je eenmaal iemands hand geschud hebt, is het vaak moeilijker om onbeleefd te doen.

'John Davies,' zei hij automatisch. 'Wat kan ik voor u doen?'

'Ik ben verslaggeefster en schrijf een artikel over dat lichaampje dat op het bouwterrein gevonden is,' ging Kate verder en de ploegbaas wilde zich al omdraaien. 'Dat moet een hele schok geweest zijn,' voegde ze er snel aan toe.

Hij hield in. ‘Dat was het inderdaad. Sorry, dat ik zo kortaf deed, maar we hebben de politie ook al de hele tijd over de vloer gehad. De hele plaats delict werd afgezet, waardoor wij daar niet meer verder konden. Alle mannen waren al zo geschrokken en nu lopen we ook nog eens achter op schema.’

‘Wat een nachtmerrie,’ zei Kate.

‘Kun je wel zeggen,’ beaamde Davies. ‘Maar eigenlijk zou ik niet met de pers moeten praten. De baas doet me wat.’

Kate glimlachte naar hem. ‘Ik heb ook zo’n baas. Kom, dan trakteer ik u op een biertje in de pub verderop. Het is toch lunchtijd en ik ben alleen maar op zoek naar wat achtergrondinformatie. Ik hoef u niet te citeren.’

Davies keek aarzelend.

‘Kom op. Ik wil er alleen graag achter komen wie de baby is. Vreuselijk toch voor een kind, om zo zonder naam begraven te worden. Alsof het om een of andere victoriaanse arme pauper gaat.’

‘Oké. Eén drankje dan,’ zei hij, terwijl hij de hekken rondom het terrein afsloot.

‘Prima,’ zei Kate met een brede glimlach.

Wat ongemakkelijk liep hij naast haar langs het huis van mevrouw Walker en Kate zwaaide even naar haar nieuwe vriendin, die achter het keukenraam stond te kijken.

HOOFDSTUK 6

Woensdag, 21 maart 2012

Kate

De pub zat al vol bouwvakkers, het rook er naar een mengeling van nat cement en verschaald bier van de avond ervoor. Kate baande zich een weg naar de bar, wapperend met een briefje van tien pond.

‘Een witte wijn met spuitwater,’ bestelde ze. ‘Wat drink jij, John?’

‘Een glas shandy, alsjeblieft.’

De waard, ogen verborgen achter een zwaar montuur, duwde de twee volle glazen naar voren en gaf Kate zonder iets te zeggen een handjevol wisselgeld terug.

‘Charmante vent,’ zei ze, terwijl ze de twee drankjes neerzette op een tafel vol kringen.

‘Hij valt wel mee,’ zei John een beetje nors en hij nam een eerste grote slok van zijn biertje. ‘Zijn pub is als volgende aan de beurt, zodra de tweede fase goedgekeurd is. Het zal niet makkelijk voor hem zijn om de mannen achter de afbraak te moeten bedienen.’

‘Ja, daar heb je gelijk in. Hoelang zijn jullie hier al bezig?’

‘Maanden. Maar het voelt als jaren.’

Kate nipte van haar drankje. Die nare barkeeper had 7UP gebruikt in plaats van spuitwater en het glazuur sprong bijna van haar tanden, zo zoet was het. ‘Het klinkt als een zware klus.’

‘En vorige week heeft het er niet makkelijker op gemaakt. Vrese-

lijke zaak.’ John zette zijn glas neer en keek ernaar.

‘Dat geloof ik graag. Was jij het die het lichaampje vond?’

‘Nee, een van de mannen. Arme vent. Negentien jaar nog maar. Sindsdien zit hij thuis.’

‘Wat is er precies gebeurd?’

John Davies dronk zijn glas leeg.

‘Wacht, ik haal er nog één,’ zei Kate.

Toen ze terugkwam, zat hij zijn bierviltje uit elkaar te plukken, volledig in zijn eigen wereldje.

‘Peter was de rotzooi achter de huizen aan het opruimen, zodat we er met de machines bij konden komen,’ zei John, zonder op te kijken. ‘Hij probeerde een van die oude, betonnen bakken te verplaatsen. Waarin ze planten zetten. Blijkbaar raakte door al dat heen en weer geschuif de grond losgewoeld. En toen zag hij dat kleine botje. Zo klein dat hij eerst dacht dat het iets van een dier was. Totdat hij het oppakte om het beter te kunnen bekijken. Toen bleek er meer te liggen. Zodra hij zich realiseerde wat het kon zijn, begon hij te schreeuwen. Ik was bang dat hij zijn been eraf gezaagd had of zoiets. Zo’n schreeuw had ik nog nooit gehoord.’

‘Wat zal hij geschrokken zijn. Jullie allemaal,’ mompelde Kate aanmoedigend.

Haar metgezel knikte vermoed. ‘Peter is nogal gelovig. Zoals de meeste Oost-Europeanen. Heeft het altijd al over geesten en zo. Maar goed, ik liep ernaartoe om te kijken. Het was zo klein, het leek wel een vogel. Het zat ergens in gewikkeld en er zaten ook stukjes papier en plastic aan vastgeplakt. Ik heb de politie gebeld en die kwamen meteen.’

‘Waar was dit precies?’ vroeg Kate.

‘Achter dat huizenblok dat we een paar maanden geleden afgebroken hebben. Grote, vervallen huizen – enkele met vier verdiepingen. Studio’s en appartementen. Dat hele blok zag eruit alsof het elk moment uit zichzelf in elkaar gestort zou zijn, wanneer wij het niet een duwtje gegeven hadden.’

Hij stond op. ‘Goed, ik moet weer aan het werk. Bedankt voor het drankje. En geen quotes, hè?’

Ze glimlachte en schudde hem de hand. ‘Beloofd. Bedankt voor het gesprek, John. Hier kan ik wat mee. Denk je dat Peter ook eens met me zou willen praten? Puur om nog wat details uit te werken.’

‘Ik betwijfel het,’ zei John.

‘Zou je hem dan in ieder geval mijn nummer willen geven, voor het geval dat hij wel contact met me wil opnemen?’ vroeg ze, terwijl ze hem haar visitekaartje overhandigde.

John Davies stopte het kaartje in zijn broekzak en knikte nog een keer ten afscheid. De rest van de bouwvakkers volgde hem naar buiten.

Kate bleef achter in de nu plotseling rustige bar en begon haar notities uit te werken. Maar de rust was van korte duur; de waard kwam de lege glazen ophalen en onderbrak daarmee haar gedachten.

‘Ik hoorde dat je verslaggeefster bent,’ zei hij.

Ze keek naar hem op en glimlachte. ‘Ja, ik ben Kate, van de *Daily Post*,’ antwoordde ze.

‘Graham,’ zei hij, plotseling heel amicaal, nu het lunchpubliek vertrokken was. ‘Waar schrijf je over?’

‘Dat babylichaampje dat op het bouwterrein gevonden is.’

De waard nam plaats op de kunstleren kruk tegenover haar. ‘Aha. Vreselijk iets, een baby in de tuin begraven,’ zei hij. ‘Dan vraag je je toch meteen af wat er met het arme schepsel gebeurd is. Voor hetzelfde geld is het vermoord.’

Kate legde haar pen neer en keek hem aan. ‘Precies wat ik ook al dacht,’ zei ze. ‘Maar wie vermoordt er nu een baby? Je moet er toch niet aan denken.’

Even zwegen ze allebei.

‘Kende je de mensen die in die huizen woonden?’ vroeg Kate toen. ‘Ik neem toch aan dat de politie nu naar hen op zoek is.’

‘Daar zullen ze dan nog een flinke klus aan hebben. Veel daarvan waren huurders en die wisselen elkaar bij wijze van spreken

elke vijf minuten af,' zei hij. 'Het gebruikelijke verhaal: de eigenaar woonde ergens anders, maar hij bezat nogal wat huizen hier in de buurt, die hij allemaal goedkoop verhuurt. Je had die kamers binnen moeten zien, smerig gewoon. Zo'n plek waar iedereen het liefst zo snel mogelijk weer vertrekt. Maar goed, die baby lag er blijkbaar al een tijdje. Dat vertelde een agent me, toen hij hier wat kwam rondvragen. Het lichaampje kon er wel veertig of vijftig jaar geleden begraven zijn.'

'Echt? Hoe zouden ze dat weten? Dus lang voordat jij hier zat?'

De waard glimlachte, deed zijn best om niet te laten zien hoe leuk hij dit compliment vond. 'Amper,' zei hij. 'Wil je er nog één?' Hij wees naar de plakkerige bodem in Kate's glas.

'Bedankt. Maar zou ik gewoon iets fris kunnen krijgen dit keer? Ik moet nog rijden.' En terwijl ze hem terug naar de bar volgde, vastbesloten om zijn aandacht niet te verliezen, zei ze: 'Maar goed, van wie was de pub dan wel destijds, tijdens de jaren zeventig en tachtig? Die moeten de mensen toch gekend hebben die hier toen woonden, of niet?'

'Dat waren mijn schoonouders, om precies te zijn,' zei hij. 'Wij hebben het van hen overgenomen. Toni zou je misschien verder kunnen helpen, maar zij is aan het werk.'

'Geeft niet, ik kan terugkomen,' zei Kate.